

Van waar komt de bruid?

Je moet er wat voor over hebben om te trouwen met je grote liefde in Nederland, want de regels rondom immigratiehuwelijken zijn behoorlijk streng. Toch komen volgens recente cijfers jaarlijks tussen de 8.000 en 15.000 importbruiden hierheen. 'Dankzij Alex heb ik een leven waar ik in Polen alleen maar van had kunnen dromen.'

"Ik ben Anna," zegt de jonge vrouw tegenover me zachtjes. "Alex," stelt haar vriend zich kort maar krachtig voor. Zij een jaar of tien jonger dan hij, en - eerlijk gezegd - knapper. Vanuit een kantoor in hun achtertuin runnen ze samen hetzelfde relatiebemiddelingsbureau dat ze vier jaar geleden samenbracht. De eigenaar overleed en Alex en Anna namen het over. Ze zien er gelukkig uit. Toch vraag je je me af wat Anna ooit bewogen heeft zich in te schrijven bij zo'n bureau. Ze moet - zo mooi als ze is - toch geen moeite hebben gehad in Polen een man aan de haak te slaan. "Het

leven daar was niet zoals ik wilde. Mijn moeder en ik hadden weinig geld en de mannen waarmee ik in aanraking kwam, maakten het er ook niet leuker op. **Ik wilde liefde en een betere toekomst. Dus ging ik op zoek naar iemand die me beide kon bieden.**"

In Polen studeert Anna hotelmanagement en na school helpt ze vooral haar alleenstaande moeder thuis. "We hadden moeite de rekeningen te betalen. Ik baalde daarvan. Soms, 's avonds in bed, fantaseerde ik over een normaal leven: een man met een huis, auto en vast inkomen. Die onbezorgdheid leek me fantastisch." Maar de mannen met wie Anna omgaat, zijn met andere dingen bezig. "Ze zaten achter andere vrouwen aan, waren vaak dronken. Ik had geen zin om me druk te moeten maken over of hij misschien met een ander in bed lag." **Van vriendinnen hoort ze dat buitenlanders anders zijn.** "Zij vertelden dat die >

'MIJN VRIENDINNEN UIT ARGENTINIË NOEMEN ME PRINSES MINIMA. OMDAT IK ZO KLEIN BEN'

"Begin 2008 vertrok ik naar Nederland waar ik me voornamelijk bezighield met het voorbereiden van onze trouwdag. Robert-Jan en ik hebben familie in Nederland, Frankrijk en Argentinië, en trouwden in deze drie landen zodat iedereen erbij kon zijn. Een leuke bijkomstigheid voor mij was dat ik mijn trouwjurk drie keer aan kon! Na ons sprookjeshuwelijk brak een moeilijke periode voor me aan. Ik viel in een zwart gat. In Buenos Aires had ik van alles te doen: ik werkte, sportte en ging uit met vrienden. In Nederland moest ik opnieuw beginnen. Het kost tijd om een sociaal leven op te bouwen. Ik zat veel thuis en wachtte tot Robert-Jan van zijn werk kwam. Daar kwam

verandering in toen ik een baan vond als financieel analist. Het is zo belangrijk om productief te zijn. Dat zorgt ervoor dat je trots op jezelf bent. En dat je partner trots op je is. Dankzij mijn baan ontmoette ik meer mensen en had ik weer iets om handen. Opeens had ik het erg druk: werken, nieuwe mensen leren kennen en Nederlands leren. Het is een moeilijke taal om onder de knie te krijgen. Maar ik blijf oefenen en nog even, en dan spreek ik het net zo vloeiend als Prinses Máxima! Mijn vriendinnen uit Argentinië noemen me al Prinses Minima, omdat ik zo klein ben, haha."

Veronica is inmiddels bevallen van een zoon. Hij heet Valentino.

serius, trouw en attent zijn. Precies wat ik zocht. En natuurlijk zou het helemaal mooi zijn als ik met zo'n man mee kon naar het buitenland. Weg uit Polen."

In een krant vindt ze een advertentie van een bureau dat op zoek is naar vrouwen voor Nederlandse mannen. Ze vult een formulier in, doet er een foto bij en stuurt alles op. "Het was een impulsieve actie. Mijn vriendinnen vonden het wel stoer, zouden het niet snel zelf doen. Maar ik dacht: niet geschoten is altijd mis." Anna verwacht weinig van haar inschrijving, tot zes maanden later een envelop op de mat valt. "Ik maakte 'm open en zag eerst een foto. Een man, ouder dan ik, en niet echt mijn type. Toch las ik het formulier dat erbij zat, met informatie over hem. Dat maakte me wel enthousiast. Vooral dat hij onder 'hobby's' had ingevuld dat hij van dieren hield, vond ik leuk. Zo ontwapenend. Ook onze sterrenbeelden pasten goed bij elkaar. Hij is Vissen, ik Kreeft. Ik geloof heilig in horoscopen, dus dat overtuigde me toch te reageren. Ik stuurde een sms'je naar het mobiele nummer dat op het formulier stond. In gebrekkig Duits schreef ik dat ik zijn brief had ontvangen. Hij sms'te meteen terug dat hij wilde bellen. We spraken af voor de volgende ochtend." Anna maakt zich druk om het gesprek, vooral omdat ze geen Nederlands

'Hij had onder 'hobby's' ingevuld dat hij van dieren hield. Ontwapenend vond ik dat'

LATINA LOVER

Wie: Veronica (33, financieel analist)
Komt uit: Argentinië
In Nederland sinds: 2008
Getrouwd met: Robert-Jan (30). Veronica is zeven maanden zwanger
Eerste ontmoeting: vijf jaar geleden op een dancefeest in Buenos Aires

Het enige waar Veronica moeilijk aan kan wennen, zijn Nederlanders die hun afspraken lang van tevoren inplannen.

spreekt en haar Duits niet zo goed is: "Ik heb toen opgeschreven wat ik hem wilde vragen. Gewoon over wie hij was en hoe zijn leven eruitzag." Als de volgende dag haar telefoon gaat, slaat haar hart even over. "Je gaat bellen om te kijken of je elkaar leuk vindt, of je een relatie wilt. Die druk voelde ik heel erg." Ze leest haar vragen één voor één voor. "Ik had gelezen dat hij internationaal vrachtwagenchauffeur was, dus vroeg ik hoeveel uren hij werkte en waar hij allemaal heen reed. We praatten zo'n tien minuten. Zijn stem klonk leuk en het gesprek was heel ongedwongen. Toen ik ophing,

had ik een veel beter gevoel. Dat hij qua uiterlijk niet mijn type was, leek opeens minder belangrijk."

Hun contact wordt binnen een paar dagen heel intensief: "Wanneer ik 's ochtends wakker werd, stuurde ik mijn eerste sms'je. We hielden elkaar de hele dag op de hoogte van wat we aan het doen waren. Eigenlijk werd hij in die weken heel snel een onderdeel van mijn leven." Een maand nadat ze voor het eerst bellen, heeft Anna een week vrij van school. Ze spreken af dat Alex haar op komt zoeken. "We hadden er allebei

vertrouwen in, dus het was een logische volgende stap." Maar als hij dan voor haar staat, valt het toch tegen. "Hij zag er anders uit dan op de foto. Hij was blond, terwijl ik dacht dat hij donker haar had. Echt aantrekkelijk vond ik hem niet. Maar ik dacht: hij is zover gekomen voor mij. Ik moet hem een kans geven."

Zijn cadeautjes vallen wel in goede aarde. "Hij gaf me een grote bos bloemen en later die week – toen het Valentijnsdag was – parfum en een mobiele telefoon. Hij had er echt over nagedacht. Daardoor voelde ik me heel speciaal." Alex logeert die week bij een kennis van Anna die een groter huis heeft dan haar moeder. Elke ochtend trekken ze er samen op uit: "In het begin was hij heel stil. Ik dacht dat hij me niet leuk vond. Maar in de loop van de week ontdooide hij. We hadden veel lol en ook goede gesprekken. Zelfs over hoe het zou zijn als ik bij hem kwam wonen. Ik vertelde dat ik bang was veel alleen te zijn, vanwege zijn werk. Hij beloofde een andere baan te zoeken als het zover zou komen. Ik vond het lief dat hij bereid was zijn leven zo om te gooien." Toch twijfelt Anna ergens nog aan Alex' bedoelingen: "Hij zei wel dat hij serieus was, maar zeggen mannen dat niet allemaal? Ik hield mezelf voor: hij komt niet

'Hij was blond, terwijl ik dacht dat hij donker haar had. Nee, echt aantrekkelijk vond ik hem niet'

meer terug. Het zijn loze, mooie woorden." Pas als hij een maand later weer voor de deur staat, is ze ervan overtuigd dat hij serieus is: "Toen zoenden we ook voor het eerst. Dat betekende voor mij dat het écht aan was."

Alex komt een jaar lang, elke maand een weekend naar Polen. Al snel mag hij bij Anna in bed slapen. "Maar er gebeurde niet veel, hoor. Daar kwam het pas van toen ik voor het eerst in Nederland op bezoek kwam. Onze relatie voelde daarna als volwaardig." Maar Anna is niet verliefd. "Ik voelde me prettig bij hem. Dat was voor mij belangrijker dan vlinders in mijn buik. Verliefdheid gaat snel over. Mijn doel was om van elkaar te gaan houden, dat kan een leven lang duren." Toch praten ze na een paar weken al over samenwonen in Nederland. "Ik wilde dat graag, maar was toch afhoudend. Ik was nog nooit in het buitenland geweest. Bovendien hoorde ik vaak verhalen over meisjes die onder valse voorwendselen naar Nederland waren gelokt en hier bijvoorbeeld achter het raam terecht kwamen." Maar als de twee elkaar een jaar kennen – en Anna haar diploma hotelmanagement heeft gehaald – is zover. "De verhuisdag was een leuke, maar verdrietige dag, omdat ik mijn moeder achterliet. Maar ik kon deze kans op een beter leven niet aan me voorbij laten gaan." Onderweg naar Nederland kan Anna het verdriet makkelijk van zich afschudden. "Ik dacht alleen >

'Mensen zeggen **nooit in mijn gezicht** dat ze de manier waarop ik hier gekomen ben afkeuren'

« maar aan hoe mijn leven in Nederland zou worden. Aan alle nieuwe kansen die ik zou krijgen.»

Het stel gaat samenwonen in een huis dat Alex net gekocht heeft. Hij geeft inderdaad zijn baan als chauffeur op, maar moet voor zijn nieuwe werk wel elke dag om negen uur de deur uit. "Ik wist dat dat zou gebeuren. Ik vond het ook niet erg, zolang ik maar wist dat hij's avonds thuiskwam. Ik maakte schoon, liet de hond uit en zat veel op internet. **Ik zag die lege**

dagen niet als saai, maar als vrij. Een hele dag niets hoeven is een luxe. In Polen moet je elke dag vroeg op en keihard werken." Met het thuisfront Skypet ze. "Soms belde ik wel vier uur met mijn moeder. Dan voelde het net alsof ik bij haar op visite was."

Tussen de Nederlanders voelt ze zich vaak een buitenlander. Door dat ze de taal niet spreekt, denkt ze voortdurend dat mensen het over haar hebben. Alex' omgeving ver-

welkomt haar met open armen, maar er zijn ook mensen die de manier waarop Anna hier is gekomen, afkeuren: "Ze zeggen dat nooit in mijn gezicht, maar vast wel achter mijn rug om. Ze doen maar, zolang wij maar weten hoe het echt zit."

Als Anna de taal begint te leren, komen ook de eerste contacten: "Ik kon groeten en een praatje maken op straat. Maar ik wilde een eigen massagesalon beginnen. Daar had ik altijd van gedroomd.

FROM RUSSIA WITH LOVE

Wie: Yulia (26, ondernemer)
Komt uit: Rusland
In Nederland sinds: 2006
Geregistreerd partner van: Onno (28)
Eerste ontmoeting: zes jaar geleden, in Rusland waar Onno op studiereis was

Het kostte Yulia een halfjaar om haar visum te regelen.

'HET INBURGERINGSEXAMEN WAS ECHT TE SIMPEL VOOR WOORDEN'

"Een importbruid? Zo voel ik me helemaal niet. Ik heb bouwkunde gestudeerd, zowel in Rusland als in Nederland. En Onno en ik zijn beiden eigenaar van ontwerpbureau ii studio. We zitten in een wetenschappelijke en creatieve wereld en dan maakt het niet zo veel uit waar je vandaan komt. De taal en de waarden van dit wereldje zijn hetzelfde, ongeacht je land van herkomst. Sowiezo zijn de Nederlandse en Russische cultuur niet zo verschillend. Dat bleek ook tijdens mijn inburgeringsexamen. Ik hoefde geen taaltest te doen, want ik had al twee intensieve cursussen Nederlands gevolgd aan de Universiteit Leiden. Dat was voldoende. Maar ik moest nog wel bewijzen dat ik voldoende wist over de Nederlandse samenleving. Tijdens het examen werd heel laaaaangzaaaaam en dui-de-lijk gepraat. En dan werden er foto's vertoond. Bijvoorbeeld eentje van een gezette vrouw in strakke kleding die in een winkel staat. Dan stond er als onderschrift: 'Wat zeg je tegen de vrouw? A) niets B) je geeft kritiek op de kleding van de vrouw.' Dat is toch te simpel voor woorden? Het is een kwestie van logisch nadenken. In Nederland én in Rusland zeg je het volgende: helemaal niets."

Toen ik het Alex vertelde, gaf hij me meteen een cursus cadeau. Ik ontvang mijn klanten nu in een speciaal ingerichte kamer in ons huis. De bedoeling was dat ik gewoon een zakcentje zou verdienen, maar het loopt hartstikke goed. En het is goed voor mijn Nederlands." Naast haar massagesalon, runt ze met Alex het relatiebemiddelingsbureau dat ze ooit samenbracht: "We werken ontzettend veel samen en vullen elkaar ook binnen het bedrijf goed aan. Alex verzorgt het contact met de Nederlandse klanten en ik vertaal de brieven van de vrouwen."

Vriendinnen heeft ze in Nederland nog niet. "Soms mis ik dat wel. Vooral als ik net in Polen op visite geweest ben bij mijn familie en weer weet hoe het is om al je geliefden dichtbij te hebben. Dan is het hier weer afkicken." Ondanks de heimwee heeft ze geen spijt van haar inschrijving bij het relatiebureau. "Daardoor heb ik

Alex ontmoet en dankzij hem is mijn leven zoals het in Polen nooit had kunnen zijn. We reizen, maken uitstapjes. Maar het gaat niet alleen om de spullen en het geld. Ook om hoe hij is: lief en zorgzaam. Hij heeft alles voor me over." De verhuizing naar Nederland heeft haar veranderd. "Ik kan meer aan, omdat de rust van het leven hier me goed doet. Ik ben blij dat ik dit heb gedurfd en dat ik nu zo'n zorgeloos leven mag leiden. Ook al mis ik mijn moeder elke dag." ●

Praat verder over dit onderwerp op www.viva.nl/tijdschrift

'TURKIJE IS MIJN MOEDER EN HOLLAND IS MIJN MAN. BEIDE ZIJN BELANGRIJK VOOR ME'

"In 2006 werden de regels voor immigratie naar Nederland aangescherpt. Immigranten moesten slagen voor een basisexamen inburgering, voordat ze naar Nederland mochten komen. Ik vind het goed dat er regels zijn voor immigratie. Want het is logisch om aan mensen die hier gaan wonen te vragen om er moeite voor te doen. Ik had het geluk dat ik in Istanbul een cursus Nederlands kon volgen waardoor ik me goed kon voorbereiden op het

examen. Dit werd afgenomen op de Nederlandse ambassade in Istanbul. Ik moest achter een sprekende computer zitten en een koptelefoon opzetten. De computer stelde vragen over de Nederlandse taal en samenleving, zoals: Wat zijn de Deltawerken? Zijn er veel of weinig fietsen in Nederland? Wie was Rembrandt van Rijn? Na het examen was ik erg emotioneel. Want stel dat ik zou zakken, dan zou ik niet naar Nederland mogen komen en

niet bij Egbert kunnen zijn! Gelukkig slaagde ik wel. Ik ben eigenlijk nooit een importbruid genoemd. En ik voel me ook helemaal niet zo. Ik voel me een wereldburger. Turkije is mijn moeder, zij is altijd speciaal voor mij en ik hou haar tradities in ere. Holland is mijn man, ik heb hem later ontmoet maar hou ook van hem. Beide zijn belangrijk voor me."

Isil is ondertussen moeder geworden van Yuri Arent.

TURKS BRUID

Wie: Isil (34, sales manager)
Komt uit: Turkije
In Nederland sinds: 2007
Getrouwd met: Egbert (35), Isil is zeven maanden zwanger
Eerste ontmoeting: Isil sprak Egbert vijf jaar geleden aan in een nachtclub in het Turkse Bodrum

Het moeilijkst uitsprekbare Nederlandse woord volgens Isil? Geheugen. "Moeilijk vanwege 'g' 'h' en 'g' samen."

